

ԿՐՕՆԱԿԱՆ

ԱՅՍՕՐ ԵՒՍ ՅԻՍՈՒՍ ԿԸ ՓՆՏՈՒՆ, ԿԸ ԽՕՍԻ

Այսօր մեր տօնախմբած սուրբերը, երկու երիտասարդ եղբայրներ էին, եւ Գալիլիոյ լինին եզերքը իրենց ձկնորս հօրը կ'օգնէին:

Մէկուն անունը Յակոբ էր, եւ միւսինը՝ Յովհաննէս:

Յայտնապէս, երկուքն ալ մտահոգ էին իրենց ժողովուրդի հոգեւոր կեանքով:

Կը կարդային իրենց Սուրբ Գիրքը:

Ամենուն պէս կը սպասէին Մեսիային, որ իրենց ժողովուրդը պիտի ազատէր այն բոլոր նեղութիւններէն, որոնց ենթակայ էին:

Յիսուս, ինքն ալ երիտասարդ, դեռ երեսուն տարեկան, կը հանդիպի այս երկու երիտասարդներուն, Գալիլիոյ լինին եզերքը, որոնք զբաղած էին, իրենց հօրը հետ, ձկնորսութեամբ:

Կը խօսի անոնց հետ նոյն մտահոգութիւններուն մասին:

Յիսուս անոնց կը համոզէ որ քաւական չէ՝ միայն ձկնորսներ մնալ:

"Ես ձեզ մարդոց հոգիներուն որսորդներ պիտի դարձնեմ", ըսաւ: ("Արարից զձեզ լինել որսորդս մարդկան" Մրկ. Ա. 17: "Յայսմհետէ զմարդիկ որսայցես ի կեանս" Ղկա. Ե 10):

Եւ այս երկու եղբայրները կը թողուն իրենց հայրը, մայրը, եւ ունկանները եւ նաւը, եւ Յիսուսին կը միանան, ուրիշ աշակերտներու հետ:

Անոնք հաւատացին եւ վստահեցան երիտասարդ վարդապետին համոզիչ խօսքերուն: Եւ ամէն ինչ թողեցին եւ Յիսուսին հետեւեցան:

Այդ երկու եղբայրները, այսօր, երկու հազար տարի է, ծանօթ են ամբողջ քրիստոնեայ աշխարհին, իբրեւ Զեբեթեան եղբայրներ:

Եւ անոնց կեղծանուն մըն ալ տրուած

է՝ "Որդիք Որոտման", "Բաներեգէս" (Մրկ. Գ. 17):

Յայտնի է որ տաքարին էին: Կրակ ու բոց: Սրտաց, անկեղծ, նուիրուած մանաւանդ Յիսուսի քարոզութիւններուն:

Անոնց նախանձայոյց նկարագիրը արտայայտող դէպքերէն երկուքը հետեւեալն են:

Ա.- Անգամ մը, Յովհաննէս ըսաւ Յիսուսին.- "Տէր, մէկը տեսա՞մ որ քու անունովդ դեւեր կը հալածէր: Արգիլեցի՞նք զինքը, որովհետեւ մեզի հետ չէր ուզեր շրջիլ, պտտիլ":

Յիսուս պատասխանեց. "Արգելի մի՛ ըլլա՛ք. ով որ ձեզի բացայայտ թշնամի չէ, ձեր կողմն է":

Բ.- Ուրիշ անգամ մը, Յիսուս ճամբայ ելաւ Գալիլիայէն Երուսաղէմ երթալու:

Սամարիայի քաղաքներէն մէկուն մէջէն երբ կ'անցնէին, ուզեցին կերակուր ուտել:

Սամարացիները հրեաներուն հակառակորդ լինելով, մերժեցին ուտելիք տալ:

Յովհաննէս ու Յակոբոս երկու եղբայրները, բորբոքած եւ կատաղած, ըսին Յիսուսի. "Տէր, կ'ուզե՞ս որ ասոնց գլխուն կրակ թափել տանք", եւ սատկեցնենք: Այսօր ալ կան այսպիսի նախանձայոյց եւ դիւրաբորբոք հոգիներ:

Յիսուս սաստեց իր աշակերտներուն, եւ ըսաւ անոնց. "Չէ՛ք գիտեր ի՞նչ հոգիի պիտի ծառայէք: Որդի Մարդոյ-ն չեկաւ մարդոց հոգիները կորստեան մատնելու, այլ՝ փրկելու" (Ղկա. Թէ 56):

Յիսուս իր ուսուցումներուն ընթացքին պատմած էր նաեւ որոմներուն առակը (Մտք. ԺԳ 20-30): - Մարդ մը իր արտին մէջ ցորենի քարի սերմեր ցանց:

Եւ երբ մարդիկ քունի մէջ էին, անոր թշնամին եկաւ, եւ ցանուած ցորենին

վրայ որում ցանց (անպէտ եւ վնասակար խոտի սերմեր), եւ գնաց: Երբ ցորենը բուսաւ ու պտուղ տուաւ, այդ որումներն ալ մէջտեղ ելան:

Տանտիրոջ ծառաները անոր մօտեմալով ըսին. "Ձէ՞ որ դուն ցորենի բարի սերմեր սերմանցիր քո արտիդ մէջարդ, այդ որումը, անպէտ խոտը ուրկէ՞ ելաւ:"

Ծառաներուն տէրը ըսաւ. "Թշնամի մը ըրաւ այդ":

Ծառաները՝ կատղած եւ գայրացած, ըսին. "Կ'ուզե՞ս որ երթանք եւ այդ անպիտան խոտերը քաղենք, հանենք ու դուրս նետենք:»

Այսօր ալ այս հոգիով եւ հաւատարիմ ծառաներ կան:

Անոնց տէրը պատասխանեց. "Ո՛չ: Առ այժմ ձգեցէք թող մնան": Որովհետեւ որումը քաղելու ժամանակ կընաք յանկարծ ցորենն ալ հետը արմատախիլ ընել: Թողէ՛ք որ երկուքն ալ միասին անին, մինչեւ որ հունձի ժամանակը հասնի: Հունձի ժամանակ, հնձուորներուն կ'ըսեմ. "Նախ այդ անպիտան որումները քաղեցէ՛ք, իրարու կապեցէ՛ք խորձերով, կրակը նետելու համար: Իսկ ցորենը հաւաքեցէ՛ք իմ շտեմարաններուն մէջ:»

Մարդկային ընկերութեան մէջ միշտ պիտի գտնուին "թշնամի մարդիկ" որոնք միայն չարիք կընան մտածել եւ գործել, ցորենի արտին բարի սերմերուն վրայ, գաղտնաբար, որումի սերմեր ցանելով:

Յիսուս ըսաւ թէ անոնցմէ վախճալու չէ: Յիսուս նաեւ յայտնեց թէ ի՛նչ պիտի ըլլայ անոնց վախճանը:

Եւ հետեւաբար, Յովհաննէս եւ Յակոբոս Զեքեթեան "Որոտման Որդիներուն" պէս "բորբոքելու", «չարերուն գլխուն երկինքէն կրակ թափելու», պէտք չկայ:

Այսօր եւս Քրիստոսի պատգամները կը մնան նոյնը, եւ նշմարիտ:

Զեքեթեան եղբայրները ըմբռնեցին

Քրիստոսի Աւետարանի ոգին եւ նուիրուեցան այդ ոգիին քարոզութեան:

Յակոբոս Առաքեալ գլխատուեցաւ 44 թուականին, Ագրիպպա թագաւորին հրամանով, եւ եղաւ առաջին նահատակ առաքեալը:

Իսկ Յովհաննէս ապրեցաւ մինչեւ խոր ծերութիւն, եւ նոր կտակարանի 27 գիրքերուն մէջ իրեն կը վերագրուին Յովհաննու Աւետարանը, Յայտնութեան Գիրքը եւ Ընդհանրական Առաքելական երեք նամակներ:

Սուրբ Աթոռոյս պաշտպան սուրբերն են ասոնք: Եւ մեր հաւատաւոր ժողովուրդը շնորհընկալ հոգիով անոնց բարեխօսութեան կը դիմէ, Սուրբ Գլխադիր մատուրին մէջ իր սրտաբուխ աղօթքը կատարելով:

Այսօր, մեր Միաբանութիւնն ալ Աստուծոյ շնորհակալ ըլլալու մասնաւոր պատճառ մը ունի:

Ժառանգաւորաց Վարժարանի եւ Ընծայարանի մէջ մեր աշակերտներուն թիւը զգալի կերպով բարձրացաւ: Ասոնց մեծամասնութիւնը Հայաստանէն կուգան, Երեւանի եւ Էջմիածնի գանազան թաղամասերէն:

Այսօր եւս, Յիսուս աշակերտներ կը փնտռէ, անոնց խօսելու, գանոնք համոզելու, որ իբրեւ մարդոց հոգիները փրկելու առաքել-ութեան նուիրուած անձեր՝ դառնան "Որսորդս մարդկան":

Յիսուս այսօր ալ կը խօսի մեզմէ ամէն մէկուն, համաձայն մեր կացութեան, եւ մեր հոգեկան ձգտումներուն, համաձայն մեր ուրախութեան եւ կամ մեր խռով-ներուն եւ տագնապանքներուն: Որովհետեւ, այսօր եւս, Քրիստոսի պատգամները կը մնան նոյնը, եւ նշմարիտ:

Նոյն մտահոգութեամբ եւ ակնկալութեամբ կը նայինք մեր վաթսուն ուսանողներուն, եւ կ'աղօթենք որ Աստուած իրենց շնորհք տայ, տեսնելու եւ զգալու որ, Յիսուս իրենց եւ ներկայ սերունդին եւս

կը խօսի, գործածելով ներկայ պայմանները, կացութիւնները եւ միջոցները:

Ո՞վ միտքէն կ'անցընէր՝ թէ պիտի կարենայինք Հայաստանէն այսֆան թիւով աշակերտներ եւ ուսուցիչներ բերել: Բայց եղաւ:

Անմիջապէս կ'անդրադառնանք թէ թիւը չէ կարելորդը:

Այս վաճառքը եւ ժողովուրդը, 1938 եւ 39 տարիներուն, եռուն եւ աշխոյժ գործունէութեամբ կեանք մը կ'ապրէր: Եւ Միաբան վարդապետներուն թիւը հասած էր երեսուն եւ եօթի: Այդ առիթով, Թորգոմ Պատրիարք Գուշակեան, "Անձինք 'Նուիրեալ'՝ քերթուածով, իր սրտին խորքէն կը մըմնջէր:—

"Մեր ալ թիւը հասած երեսուն եւ եօթի.

Աստուած իմ, սիրտս ինչպէ՛ս դէպի քեզ կը յորդի.

Բայց թիւն ի՞նչ կ'արժէ, Տէր. շնորհի՛ որ Որակին

Շողա՛յ փայլը մեր մէջ սրբութեան ջինջ ոսկին:»

Այդ որակին շնորհը կը ցանկանայ որ այս Սուրբ Աթոռին ուխտեալ զաւակները ունենան, եւ անոր հետամուտ լինին:

Այդ որակին շնորհը՝ կը ստանանք Աստուածաշունչ գիրքերու ընթերցումով, եւ դաստիարակութեամբ՝ թէ՛ տան մէջ, եւ թէ կրթարաններու մէջ:

Գիտութեամբ, եւ աստուածապաշտութեամբ:

Որքա՛ն կը ցանկանայինք որ մեր դաստիարակ ուսուցիչները եւ ուսանողները այս գիտակցութեամբ, եւ գործակցաբար, պատրաստէին եւ մշակէին այն բարեբեր հողը, ուր սերմանուած առողջ հատիկները ցորենի, պիտի ուռնան, բազմանան, եւ օրհնութեան պէս բաշխուին բազմութիւններու:

Գիտեմք թէ ո՛րք եւ բազմութիւնները՝ որոնք կարօտ են, նուիրեալ առաքեալներու

եւ անձնուէր մշակներու ծառայութեան, հոգատարութեան եւ հոգեւոր զարթօնքին:

Անոնք՝ Հայաստան աշխարհի տաճարածինք եւ աշխարհի ամէն կողմը տարտղնուած մեր ազգին զաւակներն են:

Մեր ուսանողներէն քանի՞ հոգի, իրենց երիտասարդ տարիքին, պիտի լսեն Յիսուսի ձայնը, եւ Յակոբոս եւ Յովհաննէս Զեքեքեան երկու երիտասարդ եղբայրներուն, եւ միւս առաքեալներուն նման, պիտի ձգեն իրենց հայրը եւ մայրը, եւ փոխանակ մէկ ընտանիքի հոգսին, պիտի նուիրուին բազմութիւններու փրկութեան, եւ Հայ Ազգի հոգիին եւ հոգեւոր մշակոյթին յաւերժացման գործին:

Քաջ եւ աննահանջ հոգիներու գործ է այդ: Անոնցմէ իւրաքանչիւրը զինուած Սուրբ Հոգիի շնորհներով, Պօղոս Առաքեալին հետ կը յայտարարէ, թէ ինչ որ ինք կ'ընէ, ոչ թէ ինք է որ կը գործէ, այլ Աստուծոյ կամքն է որ զինք կ'առաջնորդէ, կը զօրացնէ, եւ գործել կու տայ:

— Ինչպէ՛ս կ'ուրախանաս, երբ կը լսես պարգուկ ու սրտաց հոգիի մը շրթներէն, քաջ ու ամուր հաւատքի ինքնավստահութիւնը ցուցաբերող այսպիսի արտայայտութիւններ.

— «Աստուած բարին կը կատարէ:»

— «Աստուծմէ պիտի գտնեն:»

— «Զվարճս ի Տեառնէ ընկալցին:»

Այսպիսի հոգիներուն ներկայութիւնը Աստուծմէ պարգեւուած շնորհ է: Ու մենք պէտք է գիտնանք շնորհակալ ըլլալ Աստուծոյ տուածին համար: Այլապէս՝ «Նա կարող է ետ առնել զայն:»

Աղօթեմք որ Աստուծոյ շնորհաբեր օրհնութիւնը անպակաս մնայ Առաքելական այս Սուրբ Աթոռին, անոր զինուորեալ Միաբանութեան, եւ մեր ժողովուրդին հաւատաւոր զաւակներուն վրայէն. սերունդէ սերունդ: Ամէն:

Թ. Ա. Մ.